

Toimittajalta.

Joka ruusuristiläisen totuudenetsijän tavalla on löytänyt vuorisaarnan uuden, ihmeellisen siveysopin ja sen viidet käskyt uuden, suurenmoisen käytännöllisen elämänymmärryksen lähtökohtana, hän on samalla käsittänyt Jeesus Natsarealaisen maailmaa mullistavan historiallisen merkityksen. Käskyt semmoisinaan eivät ole uusia; samankaltaisia kehotuksia, neuvoja ja käskyjä tavataan vanhemmissakin uskonnoissa toisten suurten tietäjien lausumina. Uutuus on siinä, että Jeesus kokosi yhteen ne siveelliset elämänohjeet, jotka henkisesti kuuluvat yhteen, vaikka piilivät hajalla eri filosofioissa ja uskonnoissa, ja muodosti niistä uuden, elävän kokonaisuuden. Ei tämä tapahtunut Jeesuksen puolelta minkäänlaisen valikoinnin nojalla, vaikka hän olisi tuntenutkin filosofiset ja uskonnolliset edeltäjänsä; käskyt pulppusivat esiin hänen omasta olemuksestaan, hänen oman eetillisen tasonsa luonnollisina ilmauksina. Ja jos hän tunsu toisten kansojen pyhät kirjat yhtä hyvin kuin omansa, iloitsi hän sydämestään löytäessään niistä vastakaikua oman henkensä hiljaiselle äänelle. Niinhän samoista kivistä toinen rakentaa suojan itselleen, toinen temppelin jumalalleen. Buddha, voimme sanoa, oli laskenut pohjan ja perustan sille temppelille, jonka Jeesus Kristus lopullisesti pystytti. Mutta monet kivet olivat valmiiksi hakattuja jo ammoisista ajoista.

Sanotaan myös, että Jeesus vain laskei peruskiven uudelle temppelille tai että hän itse on uuden temppelin kulmakivi. Tämäkin on totta, sillä hänen pystyttämänsä temppeli on ihmisille vielä tuntematon. Jollemme peruskiveä löydä tai jollemme löydä Jeesusta itseä kulmakivenä, emme hänen temppeliäänkään näe. Elämme silloin yhä „vanhojen“ tavalla, vaikka aamusta iltaan huutaisimme Jeesusta herraksemme.

Puhutaankin vanhasta ja uudesta liitosta, ja kun otamme huomioon, kuinka nuori tämä Jeesuksen asettama uusi liitto on, emme ihmettele, että se vielä on niin vähän tunnettu. Sen aikaansaamat tulokset ovat tuiki pienet verrattuina vanhan liiton saavutuksiin, jonka ikä luetaan miljoonissa vuosissa. Ja kuitenkin Jeesuksen työ yksin on ollut kuin kirkkaan sähkövalon johdattamista oppisaliin, jota vain himmeät kynttilät siellä täällä ovat valaisseet.

Tämä on hengessä. Maan päällä meillä on vielä sangen vähän uuden liiton jälkiä. Ajatelkaamme esim. kirjallisia aikaansaannoksia. Pyhinä kirjoina ei ole uudessa liitossa kuin n. s. uusi testamentti ynnä joitakuita myöhempiä löytöjä. Gnostilaisia kirjoituksia oli ensimmäisinä vuosisatoina paljonkin, mutta valtaan päässyt lahko, n. s. kristillinen kirkko ne kateellisessa tietämättömyydessään hävitti. Kuinka suunnattoman paljon enemmän on pyhiä kirjoja esim. buddhalaisessa uskonnossa! Ja jos menemme ajassa taaksepäin viidennen juurirotumme, arjalaisen aamuhetkiin, jolloin Indiassa laskettiin perusta uuden rodun sivistykselle, tapaamme siellä *sanaatana dharman*, iänikuisen uskon ja lain, joka tähän päivään saakka on Indiassa säilynyt. Ja sen vanhan uskonnon pyhät kirjat muodostavat kokonaisen kirjaston.

Eipä ihme, että semmoiset totuudenetsijät, jotka eivät Jeesus Kristusta ymmärrä, näkevät hinduismissa jumalallisen viisauden huipun ja kaiken salatieteen korkeimman ilmauksen.

*

Tekee mieleni vähän kertoa tästä pyhästä hindulaisesta kirjallisuudesta. Monet lukijani tuskin ovat kuulleet muista kuin veedakirjoista ja Manun laista ja heidän käsityksensä ensinmainituistakin saattaa olla verrattain vaillinainen. Tämä ei ole ylpeä huomautus minun puoleltani, sillä kovin vähäpätöiset minunkin tietoni ovat hindulaisesta kirjallisuudesta. Mitä siitä tunnen, tunnen eurooppalaisina käännöksinä; ainoastaan pari kolme tekstiä olen hieman koettanut alkukielellä tutkia. Indian pyhät kirjat ovat sanskritinkielisiä, ja sanskritin kieli – kuten latina Euroopassa – ei ole enää „elävä“, s. o. kansan käyttämä kieli, vaan ainoastaan oppineitten, panditien, tuntema.

Pyhä hindulainen kirjallisuus jaetaan tavallisesti kolmeen jaksoon: 1) varsinaisiin veedakirjoihin, 2) lakikirjoihin ja 3) historiallisiin y. m. kertomuskirjoihin. Veedakirjat perustuvat pyhien rishien, rodun

alkuperäisten tietäjien jumalallisiin ilmoituksiin (*shruti*)¹⁾; lakikirjat perustuvat vanhoihin perintätietoihin, traditsioneihin (*smriti*), ja kertomuskirjat ovat sepitetty opetustarkoituksessa, ollen osaksi historiallisia, osaksi vertauskuvallisia.

1. Veedakirjoja on neljä (*tshaturveedah*); *rigveeda* eli hymnien (*rik*) tieto, *saamaveeda* eli pyhien laulujen (*saama*) tieto, *jadshurveed* eli uhrisanojen (*jadshur*) tieto, ja *atharvaveeda* eli loitsujen tieto (*atharva* oli ensimmäisen uhrin papin ja loitsujen laatijan ominaisnimi).

Jokainen veeda jakautuu kolmeen osaan, jotka ovat: a) *mantrat* eli loitsut (nimitetään myös sanghitoiksi eli kokoelmiksi), b) *braahmanat* eli rukoukset, ja c) *aranjakat* (metsäkirjat) ynnä *upanishadit* (esoteeriset opetukset); nämä aranjakat ovat „mietiskelyjä metsässä“ niitä ikä-ihmisiä varten, jotka eivät enää ota osaa ulkonaiseen elämään yhteiskunnassa, ja upanishadit sisältävät korkeinta filosofista tietoa Jumalan, ihmisen ja maailmankaikkeuden olemuksesta.²⁾

2. Lakikirjat eli *dharma shaastrat* ovat monilukuiset, mutta neljä pidetään pääteoksina ja niistä tunnetuin on *Manu smriti* eli *Maanava dharma shaastra*, joka sisältää Manun (rodun ensimmäisen lainlaatijan) lait.

3. Näiden ohella on kuten sanottu olemassa suuri joukko pyhiä kertomuskirjoja, jotka jakautuvat kahteen kokoelmaan nimeltä *puraanat* ja *itihaasat*.

Puraanat ovat kokoelma opettavaisia historiallisia y. m. kertomuksia ja allegorioja, kirjoitetut niitä varten, jotka eivät voineet tutkia veedakirjoja, mutta silti usein sangen vaikeatajuiset.

Itihaasat käsittävät kahta suurta eepillistä ruonoelmaa, *Raamaajan* ja *Mahaabhaaratan*.

Raamaajana kertoo kuningas Dasharathan pojan, kuningas Raamatshandran, hänen puolisonsa Siitaan ja hänen ja hänen veljiensä elämänjuoksun.

Maahaabhaarata on pohjoisindialaisen kuninkaallisen Bharata-heimon historia. Heimoon kuului kaksi sukua, Kurut ja Paandavat, joiden välillä syttyi ankara taistelu yliherruudesta. Mahaabhaarata kertoo tästä suuresta sodasta, ja siihen sisältyy episodina se filosofinen keskustelu Ardshunan ja hänen jumalallisen ajomiehensä Krishnan välillä, joka yleisesti on tunnettu Bhagavad-Giitan eli „Herran laulun“ nimellä (suomeksikin ilmestynyt teosofisesta aloitteesta) ja jota pidetään yhtenä maailman kirjallisuuden ylevimpänä helmenä.

*

Päässäni pyörii sangen kiintoisa suunnitelma tämän Ruusu-Risti-lehtemme ensi vuosikerran ja yleensä tulevaisuuden suhteen. Tuuma on tekemisissä sen syvennetyn aatteellisen työn kanssa, johon Ruusu-Risti-seura antautui järjestäessään looshityönsä vapaamuuraripohjalle, mutta jätän suunnitelmani selostamisen lokakuun numeroon tai siihen saakka, kunnes palajan uudelta ulkomaanmatkaltani, johon karma näkyy minut kutsuvan.

Sitä vastoin tahdon tässä kertoa muutamista toisista suunnitelmista, joille toivon kaikkea menestystä, ja koska ne ovat erään hartaan ja innokkaan ruusuristiläisen suunnitelmia, tahdon kertoa niistä hänen omilla sanoillaan. Hän on niistä minulle kirjoittanut, ja koska hänen kirjeensä muutenkin uhkuu sitä sydämen lämpöä ja uskoa, joka teosofiselle työntekijälle on sekä ominaista että välttämätöntä, rohkenen häneltä lupaa kysymättä painattaa hänen kirjeensä tähän miltei kokonaan, samalla luottaen siihen lukijaini myötätuntoon, joka vuosien vieressä on tehnyt minulle mahdolliseksi kosketella näissä patkissani personallisiakin kieliä, omiani ja toisten. Annan siis sanan ystävällemme:

„Rakas johtaja! Sydämelliset kiitokset viimeisestä ja monet terveiset kiertomatkoilta! Olemme olleet L. J:n kanssa jo monessa paikassa. Oli niin hauska lähteä kurssien jälkeen kiertämään, tuntui

---

¹⁾ Sana veeda merkitsee „tieto“ (vrt. ruots. veta) ja tarkoittaa, että kaikki todellinen elämäntieto on esitettyä veedoissa. Kirjoitan sanan kahdella e:llä ääntämisen helpoittamiseksi.

²⁾ Iishaa-, Keena- ja Katha Upanishat ovat olleet julkaistuina tämän aikakauskirjan (Tietäjän) varhemmissa vuosikerroissa.

tulleen uutta voimaa. Kirvun parantolassa oli kaksi kokousta, toinen suurelle joukolle, toinen asianharrastajille. Näyttää siltä, että puheen kohina kulkee kauttani, mutta tuollaisissa paikoissa kuin Kirvu, jossa on kehittyneitä ja jaloja ihmisiä, tulee niin elävästi mieleen oma kananpoikuus, kun on itse vielä niin sanomattoman vähän kokenut. Ja kuitenkin tuntee teoriatiedoistaan huolimatta seisovansa ihmeellisten Kirkkauden valtakuntain porttien takana. Aavistaa suuret esittämänsä totuudet todellisiksi. Muistaa mahtavat vapaamuurarikokoukset ihmeellisine tunnelmineen – ja uskoo tekevänsä oikein puhuessaan ihmisille uskomuksistaan, jotka tyydyttävät järkeäkin eikä vain sydäntä. Ja vaikka välistä kysyy itseltään, onko vakuuttavaa, onko totuutta levittävää näin vasta-alkajana teosofista herätystyötä tehdä, niin iloinen vaisto sanoo: On. Samalla kyllä ääni sisässä sanoo: mutta se ei riitä. Täytyy vaatia itseltään enemmän kehitystä, ennenkuin ulkoisille näyttämöille astuu.

Joka tapauksessa yhä selvemmäksi ja selvemmäksi käy, että tähän työhön olen luotu, tässä olen paikallani, ja niissä mietteissä suunnittelen ensi talven työtä.

Se lastenlooshi on sydämellä. Tahtoisin mielelläni, jos siihen sovin, ottaa osaa sellaisen järjestelyyn. Mutta jos välillä tulee silloin tällöin matkoja maaseudulle, en voisi säännöllisesti olla joka sunnuntai mukana. Pitäisi olla joku toinen, joka olisi säännöllisesti mukana. Sisareni ottaisi hyvin mielellään osaa. Hän on toiminut Kalliolan settlementissä lasten kanssa ja on nytkin tavallaan lastensuojelualalla ja pitää lapsista ja lapset hänestä, mutta pitäisi kai olla joku toinen, joka olisi enemmän perillä teosofiasta? Eikö jollain ole tämä asia erikoisesti sydämellä? Ehkäpä herra Stenman antaisi kysymysiltahuoneen käytettäväksi tarkoitukseen. Siellä kun on pianokin.

Kirjoitan asiasta jo näin aikaisin, kun ajattelin, että ehkä R. R:n syyskuun numeroon voisi panna uutisen tällaisen looshin perustamisesta ja pyynnön, että ne, jotka ovat halukkaita antamaan lapsensa tällaiseen looshiin, ilmoittaisivat siitä ensimmäisessä R. R.-luennossa syksyllä, järjestelyn vuoksi.

Siinä yksi syy, mikä vetää Helsinkiin. Toisena pidän venäläisen lukupiirin jatkamista, vaikka sen säännöllisyyttä on vaikeampi ylläpitää kuin muita ryhmämuotoja venäläisen luonteen vuoksi. Tulee paljon enemmän odottamattomuuksia kuin muunlaisessa työmuodossa. Tietysti oma tottumattomuus ja vieraan kansan tuntemattomuus vaikuttaa suuresti asiaan.

Kolmanneksi toivoisin niin sydämeni pohjasta, että aie pienen näytelmäseuran syntymisestä toteutuisi, näytelmäseuran, joka ensi kesänä lähtisi kiertämään joksikin aikaa. Ja tässä tahtoisin olla mukana.

Viime keväänä, kun asian Tonttulassa esitin, tein sen vaiston perusteella. Vaisto sanoi, että sellainen taiteellishenkinen R. R.-joukko saisi hyvää aikaan. Näiden kesämatkojen kuluessa on ajatus yhä varmistunut, ajatus siitä, että ihmiset kokoutuisivat paljon suuremmalla voimalla, jos vedottaisiin yhä useampiin olemuspuoliin heidän kokonaisuudestaan. Mikä mahti on vapaamuurariseremonioiden kauneudessa ja niiden sitovassa, keskittyneessä voimassa! Se sama mahti, se sama magia saisi lähteä Suomea laskemaan „valtansa alle“.

Voi, kun minä tahtoisin oppia yhä enemmän ja enemmän, voidakseni yhä enemmän ja enemmän antaa! Olen niin kiitollinen Gagliostro-luennoista, sillä niistä minun välitykselläni ihmiset saivat kanssa jotain tietää. Tahtoisin olla tuollainen viestin viejä Helsingin herkuilta maaseudun kuivempiin ravinto-osiin . . .

Suuria suunnitelmia, tuleekohan taaskin romahduksia!“

*

Eräs kirjeenvaihtani U. S. kysyy, miksi eivät elämäkartan tekijät ilmoita Ruusu-Ristissä, vieläkö heiltä saa horoskooppeja tilata ja ketä heistä vielä on elossa. Ja minä annan hänen kysymyksensä tällä tavalla kuulua ulos tähtiavaruuteen, niin kauas kuin lehtemme ääni kantaa.

Eräs toinen lehtemme ystävä E. P., jonka kirjoitus „Materialismi vai teosofiako?“ julkaistiin viime vuoden helmikuussa ja johon saapui innokkaita vastauksia useilta tahoilta (kts. lehtemme huhtikuun y. m. numeroita viime vuodelta), on nyt lähettänyt minulle pitkän kiintoisan kirjoituksen samasta

aiheesta vastauksena toisten vastauksiin, ja mielihyvällä julkaisen tämän E. P:n uuden artikkelin Ruusu-Ristin ensi numerossa.

Koska tämä lokakuun Ruusu-Risti ilmestyy, en osaa päivälleen sanoa. Syyskuun numeron olen julkaissut näin pian matkani takia, ja koska käy hankalaksi ulkomailta päin toimittaa Ruusu-Ristiä, jää lokakuun numero odottamaan kotiintuloani. Mahdollista on näin ollen, että loka- ja marraskuun numerot ilmestyvät yhdessä, ja jos niin tulee tapahtumaan, uskallan toivoa, että lukijani suovat odotuksen anteeksi. Ehkä se tavalla tai toisella tulee korvatuksi.

Lähden Pariisiin heti syyskuun alussa ja ilmoitan sentähden, että Panacea-tilaukset on taas osoitettava insinööri C. Jahnille ja että kirjeisiin yleensä ei ole odotettava vastausta useampiin viikkoihin.

*

Heräsin virkistävästä unesta. En tiennyt pitkään aikaan missä olin ja kuka olin. Muistin vain, että olin ollut siunatussa paikassa. Tiesin vain, että kannatti tehdä työtä ja ponnistaa, kannatti olla tosi itsensä.

Ah sitä ihanaa paikkaa. Se oli kalliolla, korkeammalla muuta kaupunkia. Se oli meren läheisyydessä. Siinä oli temppele, auki pitkin päivää kelle tahansa, rukoilijoille ja mietiskelijöille. Siinä oli urkujen soittoa ja laulua.

Oli myös kaikenlaiset toimistohuoneet ja kirjapainot ja vierastalot ja talonmiehen mökki ja puutarha ja automobiilit.

Ja kaikki ruusuristiläiset, joita rakastan.